

HOOGSPANNING! LEVENSGEVAARLIJK!

Hoogspannend blijspel in drie bedrijven

door

PETER ECKERHARDT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOOGSPANNING! LEVENSGEVAARLIJK!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PETER ECKERHARDT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en)

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

HERMAN GUPSTEKE - Boekhouder bij het Gemeentelijk Energiebedrijf.

ANNIE - Zijn vrouw.

OTTO - Hun zoon.

ALIDA - De oudste dochter.

VICKIE - De jongste dochter.

PIET I. M. PELAAR (OPA) - Annie's vader.

KAREL KRAAYESTEIN - Agent van politie.

MIEN - Opa's bejaarde vriendinnetje

Mr. ELSA SCHERPHUIZEN - Advocate bij het Gemeentelijk Energiebedrijf. Een jonge, ambitieuze vrouw.

DECOR EN TONEEL

Huiskamerdecor met deuren links en rechts. Er staat een bankstel (2 Fauteuils en een driezitsbank) en een koffietafel. De rest van het interieur is naar eigen smaak. Er moet wel een telefoon aanwezig zijn.

EERSTE BEDRIJF

(het is avond. We zijn in de huiskamer van de familie GUPSTEKE. Als het doek opgaat is het toneel donker, met uitzondering van een klein lantaarntje dat op de tafel staat en nog enig licht verspreidt. HERMAN en zijn vrouw ANNIE zitten in fauteuils. Op een zitbank zitten OTTO en ALIDA. De stemming is niet prettig)

ANNIE: Herman, hoe lang zou het nog duren?

HERMAN: Hoe kan ik dat nou weten?

ANNIE: Nou, jij werkt toch al twintig jaar bij het GEB.

HERMAN: Ach... Van de technische kant van het bedrijf weet ik toch niks! Ik ben boekhouder.

ANNIE: Maar je kan toch wel iemand opbellen op de zaak en vragen waarom wij nog steeds zonder licht zitten?

HERMAN: Ik heb opgebeld; dat heb je zelf gehoord. 'Er zijn nog 53 wachtenden voor u,' zeiden ze.

ANNIE: Ja, maar dat was al ruim een uur geleden.

OTTO: De rekening betalen, zou dat helpen, Pa?

HERMAN: *(geïrriteerd)* Die wordt elke maand trouw op tijd betaald, Otto! Dat kan van jouw auto-lening niet gezegd worden!

OTTO: Oké, oké. Ik heb al spijt dat ik mijn mond opengedaan heb.

ALIDA: Hoe komt het dat hij een auto heeft en ik niet? Per slot van rekening ben ik een jaar ouder.

HERMAN: Ja en in dat extra jaar ben jij er nooit in geslaagd om een behoorlijk baantje te vinden.

ANNIE: Herman! Dat mag je haar toch niet verwijten! Ze heeft gewoon zichzelf nog niet gevonden.

HERMAN: Vreemd dat ze daar zo'n moeite mee heeft. Haar zuster schijnt dat probleem helemaal niet te hebben.

ALIDA: Vickie is nog een kind.

HERMAN: Dat bedoel ik juist. Met haar zeventien jaren slaat ze zich er toch al heel aardig doorheen. Ze vond direct een leuk baantje toen ze van school af kwam... Kwam misschien omdat ze werk zocht inplaats van zichzelf...

ANNIE: Nou nou, Herman! Waarom ben je zo hatelijk?

HERMAN: *(zuchtend)* Ja, ja. Sorry. Die elektrische storing werkt op mijn zenuwen, denk ik.

ANNIE: Je zou nog eens op kunnen bellen.

HERMAN: *(staat op)* Oké, als ik je daar een plezier mee doe... *(Gaat naar het telefoontoestel en kiest een nummer)* ...Hallo? Ja, goedenavond; u spreekt met Gupsteke. We hebben nog steeds geen licht hier in de Frans Halsstraat. De hele buurt zit zonder. (...) O

werkelijk? (.....) Ja, ja, dat begrijp ik. (.....) Wat?! Dat is verschrikkelijk! Maar wie doet nou zoiets? (.....) Ja, ja. Nou, we zullen maar afwachten. Dank u wel, hoor. Goedenavond! (*Belt af*)

ANNIE: Wat is er aan de hand?

HERMAN: (*ernstig*) Er is een heel transformatorhuisje opgeblazen, aan het eind van de straat. Er is zelfs een dode bij gevallen.

ALIDA: Wat vreselijk!

HERMAN: Iemand moet dat huisje binnengegaan zijn en ze hebben niets meer van die persoon teruggevonden.

ALIDA: (*huiverend*) Gruwelijk, zo'n plotselinge dood.

ANNIE: En wanneer dachten ze de toestand weer onder controle te hebben?

HERMAN: We kunnen elk moment weer licht verwachten.

ANNIE: O, gelukkig. Ik begon me ongerust te maken over Vader.

HERMAN: Hoezo? Je vader zit rustig in zijn stamkroeg. Die heeft nergens last van.

ANNIE: Ja, maar als-ie naar huis komt dan moet-ie door die donkere straat. En hij ziet zo slecht in 't donker.

HERMAN: Dat komt alleen maar door al dat bier. Hij zal het best vinden... En als-ie 't verkeerde huis binnen loopt, dan hebben andere mensen ook eens plezier van hem.

ANNIE: 't Is net of jij mijn vader niet mag.

HERMAN: O, ja hoor. Dolle pret heb ik altijd met hem. Zó'n peer! (*de lichten gaan plotseling aan. Herman doet het lantaarntje uit*)

ALIDA: Eindelijk! Zouden ze op het late nieuws nog wat zeggen over die arme sukkel die omgekomen is?

OTTO: Arme sukkel? Het kan net zo goed een terrorist geweest zijn.

HERMAN: We lezen het morgenochtend wel in de krant.

VICKIE: (*rechts op*) Hallo luidjes! Ik ben bang dat ik jullie hulp nodig heb!

ANNIE: Vickie! Ik dacht dat je helemaal niet thuis was.

VICKIE: Ja hoor, ik ben al die tijd op mijn kamer geweest.

ANNIE: Helemaal alleen? In het donker?

VICKIE: Ja, eh... Dat komt omdat ik een probleempje had.

HERMAN: Een probleempje? Kunnen we je dan ergens mee helpen, schatje?

VICKIE: Ja. Jullie weten dat ik in mijn kamer een terrarium heb, he?

HERMAN: Nee, daar wist ik niks van.

ANNIE: Ik ook niet. Ik heb je wel met zo'n kast met glazen ruiten zien thuiskomen, maar ik dacht dat het een aquarium was... Voor vissies, weet je wel?

VICKIE: Nee Mam, dit was een terrarium. Daar kan je van alles in

houden. Schildpadden, hagedissen...

ALIDA: Arrejakkes! Hagedissen!

HERMAN: Maar je hebt er geen hagedissen in, nietwaar Vickie?

VICKIE: Nee hoor.

HERMAN: Juist. Maar ik begin nu toch wel erg nieuwsgierig te worden wat je er dan wel in hebt.

VICKIE: Twee slangen.

ALIDA: (*slaakt een gillette*) O, wat eng!

HERMAN: (*ook geschrokken*) Slangen? Ik weet dat je erg van dieren houdt, maar had je werkelijk niet liever een hondje gehad, of een poes?

VICKIE: Ach nee, Pap; die zie ik de hele dag op mijn werk in de dierenkliniek. Slangen zijn veel interessanter.

ANNIE: Het zijn toch geen gevaarlijke slangen, hoop ik.

VICKIE: Nee hoor, ze zijn niet zo erg giftig.

ANNIE: Wat bedoel je met niet zo erg giftig?

VICKIE: Nou, als ze je bijten heb je nog best tijd om naar het ziekenhuis te gaan.

HERMAN: (*huiverend*) Ik geloof toch niet dat ik zo gelukkig ben met twee niet zo erg giftige slangen in huis. Daar moeten we nog eens ernstig over praten.

VICKIE: Ja, Pap.

ANNIE: Wees in 's hemelsnaam voorzichtig dat ze niet ontsnappen, anders zijn we de pineut.

VICKIE: Dat is het 'm nou juist, Mam.

ANNIE: (*ontzet*) Wat bedoel je?!

VICKIE: Ze zijn ontsnapt...

OTTO: We zijn de pineut.

HERMAN: En waar zijn ze nu? In je kamer?

VICKIE: Nee. Daar heb ik nou juist jullie hulp voor nodig. Het licht ging uit toen ik net het terrarium aan 't schoonmaken was. Omdat het in mijn kamer zo donker was heb ik de deur open gezet. En toen zijn ze ontsnapt.

HERMAN: Dat is verschrikkelijk. Maar waarom zette je dan de deur open? In de gang was het toch ook donker?

VICKIE: Ja, maar Alida's kamer zit juist aan de kant waar de maan staat, dus ik heb haar kamerdeur ook opengezet om een beetje licht te krijgen.

ALIDA: (*in paniek*) Gemeen secreet!! je hebt die enge slangen gewoon bij mij naar binnen laten lopen!

OTTO: Slangen lopen niet, schatje. Ik dacht dat mijn grote zus dat wel wist.

ALIDA: Nou ja, dan lopen ze niet! Ze kruipen en schuifelen... Over de grond, langs je benen... Buhhhh!

ANNIE: Maar wat moeten we nu doen?

VICKIE: Tja, we moeten dus met zijn allen gaan zoeken.

OTTO: Met zijn allen? Hoe kom je daar bij?

VICKIE: (*liefjes*) Zal ik jouw slaapkamerdeur ook maar een eindje open zetten?

OTTO: (*geschrokken*) Nee! Eh... Nou goed, met zijn allen dus.

ALIDA: Ik ga vannacht niet naar mijn kamer, tot die enge beesten gevonden zijn! Als je dat maar weet!

VICKIE: Dat begrijp ik best, Alida. Je kan rustig bij mij komen slapen.

ALIDA: Bij jou? Jij die al je nachten doorbrengt met die enge beesten? Dank je feestelijk!

VICKIE: Maar dat zie je helemaal verkeerd, zusje. Mijn kamer is de veiligste in het hele huis, want daar zijn de slangen beslist niet; anders had ik ze zelf wel gevonden.

ALIDA: (*mokkend*) Wat een toestand!

HERMAN: Moet ik hieruit opmaken dat die beesten zich hier overal in huis kunnen bevinden?

VICKIE: Ja, eigenlijk wel.

ANNIE: (*ongerust*) Ook hier in de huiskamer'?

VICKIE: Zeker wel. (*Annie kijkt plotseling argwanend naar de grond, trekt haar benen op en gaat gehurkt in haar stoel zitten. Alida volgt prompt haar voorbeeld. Na enige aarzeling volgen Herman en Otto*)

ALIDA: Ik loop geen stap meer voor dat kruipende ongedierte gevonden is!

VICKIE: Hé, toe nou. Het is helemaal geen ongedierte. Ze zijn best lief.

HERMAN: Wat zijn het eigenlijk voor slangen?

VICKIE: Bothrops Jararaca.

HERMAN: Hm, eh... juist. Da's geen tuinslang!

ANNIE: Zijn het mannetjes of vrouwtjes?

HERMAN: Ach, kom nou toch Annie, dat is toch alleen van belang voor slangen onder mekaar.

OTTO: Ja, we weten zelfs niet eens hoe slangen het ene eind van het andere kunnen, onderscheiden als ze het willen doen.

VICKIE: Nee, Otto. Je bent met wormen in de war. Bij een slang zit aan het ene uiteinde een kop. Nou, dan weten ze dat ze om moeten lopen... eh, schuifelen bedoel ik, naar 't andere uiteinde.

OTTO: Ah, nou begrijp ik het. Daar komt ook de uitdrukking vandaan: 'Nog een zalig uiteinde.'

HERMAN: Bah, wat een gezwam allemaal! Wat kunnen mij de sexuele problemen van een Boterkop Cha-Cha-Cha schelen! Vinden moeten

we die krenge.

VICKIE: Heel kernachtig gezegd, Pap. Maar het is zo moeilijk om iets te vinden als je niet zoekt. Zullen we dan maar, luidjes?

HERMAN: *(komt omzichtig van zijn stoel af)* Vooruit dan maar. Ik hoop dat we die beesten snel vinden, maar dat ik niet degene ben die ze vindt.

ANNIE: Waar beginnen we?

VICKIE: In Alida's kamer, lijkt mij.

HERMAN: Nee, nee, want daar zijn ze natuurlijk! We kunnen beter hier beginnen.

VICKIE: We kunnen ook ieder een kamer voor ons rekening nemen.

HERMAN: Om de dooie dood niet! Dan lig ik daar straks mooi af te sterven zonder dat jullie het merken.

ALIDA: *(huiverend)* Pa! Wees toch niet zo luguber!

OTTO: Toch heeft Pa gelijk, natuurlijk. Als we met zijn allen eerst deze huiskamer doorzoeken en we vinden niets, dan hebben we vast een veilig heenkomen, mits we de deuren goed afgesloten houden.

ALIDA: Maar slangen kunnen toch overal doorheen? Door schoorstenen...

OTTO: Nee, nou ben je met Sinterklaas in de war.

VICKIE: Kom luidjes, we gaan beginnen. Anders krijgen die arme dieren honger. Ik heb ze nog niet gevoed vandaag.

ALIDA: W-wat eten die beesten?

VICKIE: O, klein spul. Kikkers, muizen... Natuurlijk kan je ze niet kwalijk nemen als ze jouw grote teen voor een hapklare brok aanzien...

ALIDA: *(ontzet)* Ik ga mijn laarzen aan doen!

OTTO: En die zijn natuurlijk in je slaapkamer. Bons even op de muur als je gebeten bent. Dan timmeren we gewoon je kamer dicht en het probleem is opgelost.

ALIDA: Druiloor! Harteloze plurk!!

ANNIE: Ach schatje, Vickie en Otto plagen je toch alleen maar. *(komt van haar stoel af)* Kom, we gaan beginnen. Ik vind het net zo min leuk als Jij, maar we moeten wel.

VICKIE: Bravo, Mam! Zo mag ik het horen.

ANNIE: *(zuur)* Ja, nou... Ik wou dat jij het habberdebabbie gekregen had toen je die beesten in huis haalde. Een flink pak voor je billen zou je moeten hebben, met een van je eigen slangen!

ALIDA: Wat een meesterlijk idee, Ma!

OTTO: Ja... Wie het eerst zo'n beest vindt mag er de billekoek mee uitdelen. *(begint te zoeken onder tafel en stoelen)*

VICKIE: Leuk hoor, allemaal. Arm beest... *(de hele familie begint met zoeken. Al het meubilair wordt met grote omzichtigheid van zijn plaats*

gehaald. Allen, behalve Vickie, zijn duidelijk doodsbenaauwd. Als deze activiteiten enige tijd aan de gang zijn, wordt er gebeld)

ANNIE: Ik kijk wel even wie daar is. *(links af)*

OTTO: Waarschijnlijk een van de burens om te klagen dat er een slang door de brievenbus is gekropen.

HERMAN: Of door het toilet.

ALIDA: *(ontzet)* Door het toilet? K-kunnen ze dat dan?

VICKIE: *(met eer stalen gezicht)* Ja, natuurlijk. Net als je gaat zitten duiken ze ineens op. Dan schrik je toch wel even.

ALIDA: O, wat vreselijk! En ik moest juist zo nodig.

HERMAN: Als je wat zout meeneemt kan je het risico wel nemen.

ALIDA: Zout?? waar is dat dan voor?

HERMAN: Om op zo'n beest zijn staart te leggen, natuurlijk.

ALIDA: Wat vreselijk flauw.

OTTO: Daar is dat zout natuurlijk ook heel goed voor.

ANNIE: *(op van links, gevolgd door KAREL KRAAYESTEIN, gekleed in politie-uniform)* Jongens, luister allemaal eens even! Dit is agent Kraayestein. Hij heeft ons iets heel ernstigs mee te delen, zegt hij.

HERMAN: Zie je wel! Ik wist dat het niet goed af zou lopen met die ellendige slangen. Is er iemand gebeten, agent?

KRAAYESTEIN: Pardon? Slangen? Ik weet niet waar u het over heeft, meneer.

HERMAN: O, niets met de slangen dus... Sorry agent, maar we zijn een beetje in de war. Waar gaat het eigenlijk om?

KRAAYESTEIN: Het gaat over het transformatorhuisje dat hier vanavond die elektrische storing veroorzaakt heeft. Ik vrees dat ik slecht nieuws voor u heb inzake de heer Pelaar. Pieter Izaak Marinus Pelaar.

ANNIE: *(ongerust)* Dat is mijn vader! Wat is er met hem? Heeft-ie een ongeluk gehad?

KRAAYESTEIN: Ik ben bang van wel, mevrouw. Hij moet zo'n goed uurtje geleden dat transformatorhuisje binnengegaan zijn... en boem! Er waren alleen nog een paar voetzolen van hem over.

ANNIE: *(staakt een kreet van ontsteltenis)* Vreselijk! Mijn arme, lieve vader... Dat hij nou nog zo aan zijn eind moest komen... *(zinkt snikkend in een stoel neer)*

HERMAN: Maar... maar... Hoe weet u dat hij het was? Za goed kennen wij zijn voetzolen niet eens.

KRAAYESTEIN: *(haalt een papiertje uit zijn zak)* Nee, maar we hebben ook nog dit briefje gevonden. Dat moet uit zijn zak gevallen zijn. Het heeft iets te maken met een AOW uitkering en uw schoonvader's volle naam en adres staan er op vermeld.

HERMAN: *(bestudeert het papiertje)* Ja... Het moet inderdaad mijn schoonvader geweest zijn. Dat is tragisch. Hij was een geliefd lid van ons gezin... Maar je vraagt je toch af wat hij in een transformatorhuisje te zoeken had.

KRAAYESTEIN: Tja, dat weten we ook niet. Zelfs als het door GEB personeel per abuis open gelaten is, dan zie ik nog niet in waarom iemand er binnen zou gaan.

HERMAN: Het enige dat ik er van kan zeggen is dat mijn schoonvader altijd al een beetje buitennissig is geweest.

KRAAYESTEIN: Juist. Wel, u krijgt nog een officieel bericht natuurlijk, maar we wilden u meteen in kennis stellen van het tragisch ongeval, voor u het in de krant leest.

HERMAN: Ja, natuurlijk. Dat vind ik heel attent van de politie. Dank u wel voor uw treurige boodschap. Goeienavond, agent.

KRAAYESTEIN: *(tikt aan zijn pet)* Goedenavond. *(Links af)*

ALIDA: *(heeft haar arm om haar moeder's schouders geslagen om haar te troosten)* Huil maar niet, Ma. Opa heeft er vast niets van gevoeld.

ANNIE: *(snikkend)* Ach Alida...

OTTO: Wat vreemd dat een mens zomaar helemaal kan verdwijnen.

HERMAN: Ik denk dat de alcohol in zijn lijf ge-explodeerd is.

VICKIE: 't Is zo'n gek idee, dat Opa er ineens niet meer is.

ANNIE: Was-ie maar thuis gebleven.

VICKIE: Ja, dan waren de slangen ook niet ontsnapt.

OTTO: O ja de slangen! Die waren we bijna vergeten!

HERMAN: Ik doe even niet mee. Laat die slangen maar de beres krijgen! *(gaat op de bank zitten, op dezelfde plaats waar Alida gezeten heeft, Maar op het moment dat zijn zitvlak de tank raakt springt hij weer op en staakt een rauwe kreet. Hij danst wanhopig rond met zijn handen voor zijn achterwerk)*

ANNIE: Herman! Wat is er?

HERMAN: Help!! Ik ben gebeten!! Door een slang! Ellendige rotbeesten!

VICKIE: Ja, hoor eens Pap. Als u op mij ging zitten zou ik ook bijten. Ik hoop dat het arme beest niet ernstig bezeerd is.

HERMAN: *(jammerend)* Loop naar de hel met je arme beest! En sta daar niet zo stom te kijken! Doe iets!

ALIDA: Vlug! Naar het ziekenhuis! Misschien hebben ze daar een tegengif.

VICKIE: In noodgevallen kan je slangengif ook uit de wond zuigen.

OTTO: Juist. Laat de broek maar zakken, Pa. Ma, wilt u even helpen...

VICKIE: *(heeft inmiddels de bank geïnspecteerd)* Wacht eens even...

Ik zie helemaal geen slang. (*pikt iets op*) Is dit van jou, Alida?

ALIDA: (*bekijkt het kleinood*) Ja, dat is mijn broche.

VICKIE: De speld was open. Daar bent u bovenop gaan zitten, Pap. U bent helemaal niet door een slang gebeten. 't Is alleen maar een speldeprik.

HERMAN: Alleen maar! Wie weet waar Alida geweest is met die broche. Zo'n ding kan de meest akelige ziekten overbrengen. Alida, hoe kon je het doen? Een aanslag op je arme vader plegen!

ALIDA: Ik dacht het wel! Het is natuurlijk allemaal weer mijn schuld!
(*boos rechts af*)

ANNIE: Al dat gehakketak! En niets dan gemekker over slangen. Niemand die een goed woord over heeft voor Opa, die zo tragisch aan zijn einde gekomen is.

VICKIE: Maar natuurlijk wel, Mam. Opa was een heel lieve man. Ik zal hem echt missen.

OTTO: Ja. Toen vanavond het licht ineens uitging dacht ik het eerst aan een terrorist. Maar nu weten we dat het Opa was. Het is triest.

HERMAN: Ik vond Vader een fijne kerel, echt waar. (*van rechts klinkt een rauwe gil. Alida komt rechts op gerend en valt trillend van de zenuwen op de bank neer*)

ANNIE: Wat is er, kind? Ben je gebeten?

ALIDA: Ach nee! Maar ik heb er een gezien... In de gang... Een grote enge slang...

OTTO: Viel hij je aan?

ALIDA: Nee... Hij... Hij ging de andere kant uit...

VICKIE: Ja zie je, bang als de dood voor je, natuurlijk. Arm beest! Ik ga even kijken of ik 'm zie. (*rechts af*)

ANNIE: Ik vraag me af met wat voor soort man dat kind later nog eens zal trouwen.

HERMAN: Alida? Is er dan nog hoop?

ANNIE: Vickie bedoel ik natuurlijk, oen! Met haar nare beesten.

HERMAN: Mmmmm, tja... Weet ik niet. Een wilde-beestentemmer waarschijnlijk.

ANNIE: Die rotslangen gaan het huis uit, reken maar. Die beesten er uit of ik er uit! (*pauze*) Hè? Wat denk jij er van, Herman? Zeg eens iets!

HERMAN: Rustig aan! Ik heb mijn keus nog niet bepaald.

ANNIE: (*geërgerd*) Ach! Lolbroek!

OTTO: Één ding is zeker: Met slangen in je huis heb je geen last van muizen.

ANNIE: Nou, dan heb ik toch liever muizen. Kunnen we altijd nog een hongerige kat nemen. (*Vickie komt op van rechts*)

ANNIE: En? Heb je het beest gevangen, Vickie?

VICKIE: Nee hoor. Ik zag nog net zijn staart in de keuken verdwijnen en toen was-ie nergens meer te vinden.

ANNIE: In de keuken?! Dan durf ik daar ook niet meer te komen. Het spijt me, kinderen, maar zolang dat beest daar zit wordt er geen eten klaargemaakt. Niet door mij in ieder geval.

OTTO: En als wij dan verrekken van de honger, dan zijn er zelfs geen muizen meer om te vangen.

ANNIE: Je trekt maar wat uit de muur. Mij krijg je de keuken niet meer in.

VICKIE: Misschien moeten we wachten tot ze iets gegeten hebben. Dan worden ze slaperig en dan kunnen we ze pakken.

HERMAN: Je plan klinkt goed, maar ik heb bezwaren tegen je gebruik van het woordje 'we'.

VICKIE: Nou, goed. Ik pak ze wel. Ik ben aan ze gewend.

OTTO: Ik vraag me ook af wat, of wie, je ze wilt laten eten.

VICKIE: Ik heb nog een paar zalige witte muizen. Daar zijn ze dol op.

ALIDA: Muizen? Levende muizen?

VICKIE: Ja natuurlijk; ik kan mijn slangen toch geen dooie muis aanbieden. Die lust jij toch ook niet?

ALIDA: Jakkie! Buhhhh! Dus muizen heb je daar ook nog. Die slaapkamer van jou is regelrecht uit een griezelfilm!

VICKIE: Ach welnee, kind. Als jij nou mijn aanbod aangenomen had om er de nacht door te brengen was het wat anders geweest, natuurlijk.

ANNIE: Kinderen! Hou op; dat wordt slaande ruzie! We hebben al problemen genoeg.

VICKIE: Sorry Mam. *(van buiten klinkt gestommel. Iemand zingt een vrolijk dronkemanslied. Alle familieleden verstijven)*

HERMAN: Hoor! Wat is dat voor gelal? Je zou zweren...

ANNIE: *(verstijfd)* Dat klinkt als Vader!

ALIDA: *(bibberend)* J-ja, d-dat is Opa's stem!

VICKIE: Opa! Bent u dat?

OPA: *(Op van links. Zijn kleren hangen in rafels om hem heen. Hij draagt schoenen zonder zolen. In zijn hand heeft hij een flesje bier en hij is onmiskenbaar in een goed humeur)* Ja, natuurlijk ben ik het, knummelhannessie!

ANNIE: *(rent op hem af en vliegt hem om zijn hals)* Vader! U bent niet dood! Ik ben zo blij!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto